

Kort An

Dertien korte verhalen

Anna A. Ros

Uitgeefstudio
WoordenStorm

www.annaros.nl
www.woordenstorm.nl/kortan

ISBN: 978 94 021 8662 8

NUR: 303

Auteur: Anna A. Ros

Vormgeving: Uitgeefstudio WoordenStorm

Illustraties door Puck&Moon, Yet Baas, Hannah Oud-Biemold, Ellen van Putten

Fotografie: Anna A. Ros

Technische realisatie: Brave New Books

Dit boek is gezet in Crimson Text

© 2019 Anna A. Ros

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, doorgegeven of gepubliceerd zonder schriftelijke toestemming vooraf van de auteur.

INHOUD

Una cortado, por favor	1
Joe	9
De briefkaart	31
De dekbedhoes	35
La Belle Hortense	39
Engel	45
De schoenlappersvrouw	59
Simone	75
Het gesprek	83
De rode jurk	93
Kiezers poetsen	99
Hoe het zat met Amabel, van onder mijn bed	105
Het laatste woord	109

Voor Andrea.

*Two sturdy oaks I mean, which side by side,
Withstand the winter's storm,
And spite of wind and tide,
Grow up the meadow's pride,
For both are strong*

*Above they barely touch, but undermined
Down to their deepest source,
Admiring you shall find
Their roots are intertwined
Inseparably.*

Uit: 'Friendship' door Henry David Thoreau, 1842

UNA CORTADO, POR FAVOR

*The time will come
when, with elation
you will greet yourself arriving
at your own door, in your own mirror
and each will smile at the other's welcome,*

*and say, sit here. Eat.
You will love again the stranger who was your self.
Give wine. Give bread. Give back your heart
to itself, to the stranger who has loved you*

PLOTSELING SCHROK IK WAKKER. Ik was eventjes weggeweest, mijn gedachten waren dat echter niet. Derek Walcott's dichtbundel stopte ik in mijn tas, zijn gedichten zijn ongeschikt voor het vluchtige lezen in de metro. Op het perron voelde ik de wind langs mijn haren suizen, snel gevolgd door een gerommel op afstand dat snel dichterbij kwam. Luttele seconden later stopte de metro met al zijn lawaai voor me. De deuren schoven open met het bekende

klink-schuif-bonk geluid dat alle metro's in de wereldsteden met elkaar gemeen lijken te hebben. Als een soort overkokende pan liep de trein leeg. De mensen waren zonder uitzondering gehaast, in zichzelf gekeerd en gericht op het eind van het perron. Alsof ze vluchtten voor een onzichtbaar gevaar liepen ze in moordend tempo naar de tunnels die vanuit deze Spaanse molshoop naar de open lucht moesten leiden. Ik bekeek het schouwspel met de verwondering van de niet door haast opgejaagde toerist, tot ik me realiseerde dat ik moest instappen. Nog net op tijd sprong ik de wagon in en was amper binnen of met weer een klik-schuif-bonk knalden de deuren achter me dicht. De trein kwam direct in beweging en versnelde; slechts vijf haltes en luttele minuten later zou ik op de Paseo de Gracia aankomen.

De rit duurde verbazend kort. Iets wat me in metro's altijd overkomt: je denkt dat je ruim de tijd hebt maar voor je het weet ben je al bij je bestemming. Onder de grond gaat reizen immers in de rechte lijnen die boven de grond niet meer mogelijk zijn. Tijdens de rit zat ik in de hoek van de wagon, direct naast de deuren op een lange bank met mijn rug naar het raam. Zoals meestal observeerde ik de andere passagiers en speelde weer mijn namenspelletje: voor iedereen bedacht ik een naam die moest kloppen bij de kleding en het veronderstelde beroep van die persoon. Toen zag ik haar aan de andere kant van de wagon zitten. Een jonge vrouw, ongeveer even lang als ik maar met ravenzwart haar, donkere wenk-

brauwen en vreemd groene ogen. Haar gezicht was uitdrukingsloos, ze staaarde dromerig naar een punt ergens buiten mijn blikveld. Er was iets met die vrouw, was het triestheid? Haar ogen waren weliswaar helder doch haar blik omfloerst, alsof er een mist omheen hing. Ik besloot niet uit te stappen op mijn beoogde bestemming, maar haar te volgen. Mijn nieuwsgierigheid maakte dat ik wilde weten wie ze was en vooral waarom ik die triestheid meende te zien.

Bij mijn beoogde bestemming, Grácia, stond ze op en liep naar de deuren. Ik dus ook, want ik verwachtte nu dat ze daar de metro zou gaan verlaten. Ze was fijn gebouwd, slank onder de halflange jas en netjes gekleed: dure jeans, omslagdoek, designer gympen. Met het haar in een staartje. De wenkbrauwen had ze zorgvuldig geëpileerd en ik bespeurde nauwelijks enige make up. Dat had ze ook niet nodig want ze was van nature mooi, zoals zoveel Spaanse vrouwen van nature mooi zijn. Eenmaal buiten de wagon volgde ik haar op een veilige afstand in de hoop haar niet uit het oog te verliezen. Omdat ze blijkbaar niet zoveel haast had ging me dat gemakkelijk af. Bij de hekjes kwam ik tot vlak achter haar en haar ogen kruisten even die van mij toen ze door het klaphekje ging. Haar blik bleef niet op mij rusten, er kwam geen oogcontact tot stand. Ze ging de trap op waarna ze bovenaan op de grens met het met Gaudipatronen gebeeldhouwde plaveisel even stil hield met haar hoofd licht omhoog gekanteld alsof ze de buitenlucht opsnoof. Ik verminderde mijn

tempo. Ze verlegde haar blik schuin naar links, naar een prachtig Art Nouveau pand op de hoek van de straat. Toch liep ze uiteindelijk langzaam rechtdoor in de richting van Casa Batlló; het surrealistische woonhuis van de gelijknamige familie, dat eerder gebeeldhouwd dan gebouwd was door de geniale António Gaudi. De balkons die als monsterlijke onderkaken de gevel uitpuilen laten de ramen erboven zien als grote monden die de intentie lijken te hebben om gezamenlijk de wereld op te eten.

De vrouw sloot aan in de korte rij bij de kassa. Ik deed hetzelfde en vijf minuten later stonden we in de hal van het huis bij de kaartcontrole te kijken naar de waanzinnige schepping van de wellicht even waanzinnige Spaanse architect. Ze wachtte niet lang en nam geen audiotour maar liep rustig en beslist het huis in. Geen kamer bekeek ze, geen moment bleef ze staan. Doelgericht besteedde ze de trap. Het kostte me moeite om niet op te vallen toen ik volgde. Op de eerste etage schoot ze het smalle gangetje door naar de achterkant van het huis. De terraskamer daar heeft twee pilaren dicht bij elkaar staan vlak vóór de terrasdeur. Eigenlijk staan ze een beetje in de weg maar geven zo het effect dat het is alsof je door een soort poort moet gaan om op het terras uit te komen. Dat maakt dat het terras iets mystieks krijgt; alsof het een heilige plaats is waar je eigenlijk niet zomaar ongevraagd mag zijn. De vrouw vertraagde, leek in gedachten verzonken; ogenschijnlijk mediterend of in een trance. Zonder op te kijken passeer-

de ze de zuilen, bleef op de drempel staan, keek omhoog en sloot de ogen. Om na een paar seconden met een strakke blik en in een rechte lijn, de terrasdeur door, het licht in te lopen. Over de tegeltjes naar de andere kant van het terras, waar een sierlijk gesmeed ijzeren hekwerk staat.

Daar hield ze stil, boog haar hoofd en huilde zachtjes. Zo zacht dat het de omstanders niet opviel. In haar hand hield ze een stapeltje verscheurde foto's dat ze snel tussen het raster van het hek door propte zodat het in het bassin erachter viel. De vrouw bleef nog even staan voordat ze zich omdraaide om langzaam terug te gaan naar de donkere terraskamer. Zonder me op te merken passeerde ze me op amper een meter. Het verdriet sprak nu duidelijk uit haar houding, een stil en diep verdriet. Alsof ze iets had afgesloten. Ik schaamde me dat ik haar zo bespiedde, maar het beeld van deze vrouw dwong me haar nog niet los te laten. Op nog steeds veilige afstand volgde ik haar de kamer in, de gangen van het huis door, via het trappenhuis naar de kamer met de witgepleisterde plafondbogen. Daar zette ze zich op een bankje en ik besloot naast haar te gaan zitten. Minutenlang zaten we daar, zwijgend, tot ze me ineens aankeek.

'Why do you follow me?'

Even voelde ik me betrappt en tegelijk had ze het me op een zo vriendelijke manier gevraagd dat ik niet anders dan eerlijk kon zijn.

'Because you make me wonder. I sense so much sadness. I'm

so sorry, I don't want to intrude or make you feel uncomfortable.'

'I don't mind, it's been a strange day all along. Would you like to drink a cortado with me, por favor? I can use some company right now. And since you've been following me from the metro I suppose you owe me that.'

De stille kracht van deze vrouw had me verrast en ik antwoordde bevestigend, hoewel ik me nog altijd rottig voelde dat ik me ongevraagd met haar leven bemoeide. Vreemd genoeg echter liet ze dat dus toe, ze was er niet eens boos om. Een klein kwartier later zaten we op de Paseo de Grácia, bij Tapelia, achter de door mij bestelde cortados. Ik durfde niet als eerste te spreken.

'I had to do this you know.'

'I don't understand. Do what?'

'Destroy them. The pictures. They hurt.'

'How come?' vroeg ik.

'Past time, past life, past pain.'

'I don't understand.'

'Oh, but I think you do. In fact, I know you do.'

'I'm sorry, I really didn't want to...'

'Don't be sorry. It's ok. Thank you for the cortado,' ze glimlachte naar me, dronk het kopje leeg, stond op en kuste me op het voorhoofd, 'thank you my dear, we shall meet again.'

Toen pakte ze haar jas, drapeerde die over haar schouders en